

Dosarul nr. 2ra-164/22
2-19081638-01-2ra-08022022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – A. Ojoga
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – V. Sîrbu, D. Dulghieru, V. Buhnaci

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Oxana Bejan,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Olga Ursu împotriva Oxanei Bejan, intervenienți accesorii Mihail Bocov și Întreprinderea Mixtă Organizația de Microfinanțare „MoldCredit” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la transmiterea silită a bunului imobil ipotecat, evacuarea din bunul imobil ipotecat, încasarea cheltuielilor de judecată și la cererea reconvențională depusă de Oxana Bejan împotriva Olgău Ursu și Întreprinderii Mixte Organizația de Microfinanțare „MoldCredit” Societate cu Răspundere Limitată, intervenient accesoriu Mihail Bocov cu privire la constatarea nulității contractului de cesiune a creanței și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Oxana Bejan și s-a menținut hotărârea din 11 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care a fost admisă în parte acțiunea inițială și a fost respinsă acțiunea reconvențională,

c o n s t a t ă:

La 02 aprilie 2015 Olga Ursu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oxanei Bejan cu privire la transmiterea silită a bunului imobil ipotecat, cu evacuarea bunurilor și a persoanelor care locuiesc în apartamentul ipotecat și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta Olga Ursu a indicat că în baza contractului de împrumut nr. 231 din 21 octombrie 2013 ÎM OM „MoldCredit” SRL i-a acordat lui Mihail Bocov un împrumut în sumă de 178 980 de lei, care, la data acordării, reprezenta echivalentul a 10 000 de euro, urmând a fi restituit integral până la data de 21 octombrie 2015.

De asemenea, în baza contractului de împrumut nr. 232 din 21 octombrie 2013 ÎM OM „MoldCredit” SRL i-a acordat lui Mihail Bocov un împrumut în sumă de 291 020 de lei, urmând a fi restituit integral până 21 octombrie 2015.

Întru asigurarea rambursării în termen a împrumuturilor acordate, conform contractelor menționate, pârâta Oxana Bejan, în calitate de debitor ipotecar, a ipotecat către ÎM OM „MoldCredit” SRL în baza contractului de ipotecă, autentificat notarial cu nr. 5619 din 22 octombrie 2013, apartamentul xxxxx cu suprafața de 92 m.p., nr. cadastral xxxxx, situat în mun. xxxxx

Reclamanta Olga Ursu a mai indicat că în baza contractului de cesiune a creanțelor din 17 ianuarie 2015 ÎM OM „MoldCredit” SRL i-a cesionat creanțele sale față de Mihail Bocov, ce rezultă din contractele de împrumut menționate, iar odată cu cesionarea creanțelor, ei i-au fost cesionate și garanțiile indicate, ce asigură executarea împrumuturilor acordate, acest fapt fiind consemnat în Registrul bunurilor imobile.

Astfel, ipoteca, instituită pentru asigurarea restituirii împrumuturilor, a fost înregistrată în favoarea Olgăi Ursu, iar prin scrisoarea din 03 februarie 2015 Olga Ursu le-a adus la cunoștință Oxanei Bejan și lui Mihail Bocov despre cesionarea creanțelor. Însă, din data cesionării creanțelor și până la data adresării în judecată Mihail Bocov nu și-a onorat obligațiile de plată asumate în baza contractelor de împrumut, admitând astfel datorii restante la restituirea tranșelor de bază a împrumuturilor, la dobânzi și penalități (dobânzi suplimentare), soldul creditului constituind 466 198,93 de lei, soldul restant 5 255,11 lei, dobânda restantă 15 771,16 lei, comision restant 1 833 de lei, penalități (dobânzi suplimentare de întârziere) 7 637,86 de lei. La data de 01 aprilie 2015 datoria totală a lui Mihail Bocov față de Olga Ursu constituia suma de 491 440,95 de lei.

La data de 05 martie 2015 reclamanta a expediat în adresa Oxanei Bejan și a lui Mihail Bocov notificări, solicitând achitarea datoriilor acumulate și i-a somat în privința intenției sale de a-și exercita dreptul de ipotecă, în baza art.31 al Legii nr.142 din 26 iunie 2008 cu privire la ipotecă, în cazul în care aceștia nu-și vor executa obligațiile de plată a datoriilor.

Olga Ursu a relevat că la 18 martie 2015 a înregistrat în Registrul bunurilor imobile preavizul de exercitare a dreptului de ipotecă, somând astfel pârâta despre transmiterea benevolă în posesia sa a bunurilor ipotecate pentru a fi comercializate de ea în scopul stingerii datoriilor acumulate. Însă, Mihail Bocov nu a achitat datoriile acumulate, iar Oxana Bejan nu a transmis benevol bunurile ipotecate în termenul stabilit de lege și preaviz.

Reclamanta Olga Ursu a solicitat transmiterea de la Oxana Bejan în posesia sa a apartamentului xxxxx cu suprafața de 92 m.p., nr. cadastral xxxxx, situat în mun. xxxxx, pentru a fi comercializat în scopul stingerii datoriei acumulate de Mihail Bocov, în baza contractelor de împrumut nr. 231 din 21 octombrie 2013 și nr. 232 din 21 octombrie 2013, cu evacuarea bunurilor și a persoanelor care locuiesc în apartamentul ipotecat, precum și încasarea de la Oxana Bejan în beneficiul său a taxei de stat în mărime de 3300 de lei.

La 22 aprilie 2016 Oxana Bejan a depus cerere reconvențională împotriva Olgăi Ursu privind constatarea nulității contractului de cesiune a creanței și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reconvenționale Oxana Bejan a indicat că contractul de cesiune a creanței din 17 ianuarie 2015, în temeiul căruia reclamanta își întemeiază acțiunea, este nul de drept, făcând trimitere la prevederile art. 666, art. 212 lit. a), art. 556 alin. (5), art. 213 alin.(1) Cod civil, art.1 alin.(2), art. 27 alin.(4) ale Legii nr.142 din 26 iunie 2008 cu privire la ipotecă și la faptul că reieșind din contractul

de cesiune a creanței, obligația garantată cu ipotecă a fost realizată prin contractul de ipotecă, care a fost întocmit în formă autentică, de către notarul public Cristina Nicolăescu, prin urmare, sub sancțiunea nulității, contractul de cesiune a creanței trebuia să fie întocmit în formă autentică.

Oxana Bejan a menționat că, dat fiind faptul că la întocmirea contractului de cesiune a creanței din 17 ianuarie 2015 nu a fost respectată forma autentică a contractului, acesta este nul de drept.

Reclamanta a solicitat constatarea nulității contractului de cesiune a creanței din 17 ianuarie 2015, prin care Olga Ursu a preluat creanța față de debitorul Mihail Bocov de la ÎM OM „MoldCredit” SRL, constituită în temeiul contractelor de împrumut nr. 231 și nr. 232 din 21 octombrie 2013, garant ipotecar fiind Oxana Bejan, care a transmis în ipotecă apartamentul xxxx situat în mun. xxxxx, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Olga Ursu împotriva Oxanei Bejan, privind executarea dreptului de ipotecă, cu evacuarea bunurilor și persoanelor care locuiesc în apartamentul ipotecat și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a dispus transmiterea silită de la Oxana Bejan în posesia Olgăi Ursu a apartamentului xxxxx din str. xxxxx, cu numărul cadastral xxxxx pentru a fi comercializat de Olga Ursu în scopul stingerii datoriei acumulate de Mihail Bocov în baza contractelor de împrumut nr.231 și nr.232 din 21 octombrie 2013. S-a dispus evacuarea bunurilor și a persoanelor care locuiesc în apartamentul nr. xxxxx din str. xxxxx, cu numărul cadastral xxxxx. S-a încasat de la Oxana Bejan în beneficiul Olgăi Ursu taxa de stat în sumă de 2 457,20 de lei. S-a respins cererea reconvențională depusă de Oxana Bejan, ca fiind neîntemeiată. S-a încasat de la Oxana Bejan în beneficiul statului taxa de stat neachitată la depunerea cererii reconvenționale în mărime de 14 196, 08 lei (f.d. 159-163 vol. I).

La 04 mai 2018 Oxana Bejan a depus apel împotriva hotărârii din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și remiterea cauzei spre rejudecare (f.d. 165 vol. I).

Prin decizia din 23 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de Oxana Bejan, s-a casat hotărârea din 12 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cu restituirea cauzei spre rejudecare în primă instanță (f.d. 235, 236-242 vol. I).

Instanța de apel a constatat că prima instanță nu a atras în proces ÎM OM „MoldCredit” SRL și pe Mihail Bocov.

Prin încheierea protocolară din 29 mai 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Mihail Bocov a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu pe acțiunea inițială (f.d. 18 vol. II).

Prin încheierea protocolară din 11 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, ÎM OM „MoldCredit” SRL a fost atrasă în proces în calitate de copârât pe acțiunea reconvențională (f.d. 36 vol. II).

Prin hotărârea din 11 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis în parte cererea de chemare în judecată depusă de Olga Ursu împotriva Oxanei Bejan, intervenienți accesorii Mihail Bocov și ÎM OM „MoldCredit” SRL privind transmiterea silită a bunului imobil ipotecat, cu evacuarea bunurilor și a persoanelor care locuiesc în apartamentul ipotecat și încasarea cheltuielilor de judecată. S-a dispus transmiterea silită de la Oxana Bejan în posesia Olgăi Ursu

bunul imobil - apartamentul xxxxx din str. xxxxx, cu numărul cadastral xxxxx, pentru a fi comercializat în scopul stingerii datoriei acumulate de Mihail Bocov în baza contractelor de împrumut nr.231 și nr.232 din 21 octombrie 2013. S-au evacuat bunurile și persoanele care locuiesc în apartamentul xxxxx din str. xxxxx, cu numărul cadastral xxxxx. S-a încasat de la Oxana Bejan în beneficiul Olgăi Ursu suma de 2 457,20 de lei cu titlu de taxă de stat. În rest, pretențiile formulate de Olga Ursu s-au respins ca neîntemeiate. S-a respins acțiunea reconvențională depusă de Oxana Bejan, ca fiind neîntemeiată. S-a încasat de la Oxana Bejan la bugetul de stat taxa de stat în mărime de 14196,08 lei (f.d. 82, 87-98 vol. II).

La 16 noiembrie 2020, în termenul prevăzut de art. 362 din Codul de procedură civilă, Oxana Bejan a contestat cu apel hotărârea din 11 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 85, 113-118 vol. II).

Prin decizia din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Oxana Bejan și s-a menținut hotărârea din 11 noiembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 152, 153-174 vol. II)

Instanțele ierarhic inferioare au concluzionat că în lipsa executării de către debitorul Mihail Bocov a obligațiilor sale garantate prin ipoteca instituită asupra bunului imobil, ce aparține cu drept de proprietate Oxanei Bejan, acțiunea reclamantei Ursu Olga, în calitate sa de creditor gajist, privind executarea dreptului de ipotecă, prin transmiterea silită de la Oxana Bejan în posesia Olgăi Ursu a bunului imobil – apartamentul xxxxx din str. xxxxx cu numărul cadastral xxxxx, pentru a fi comercializat, în scopul stingerii datoriei acumulate de Bocov Mihail, în baza contractelor de împrumut nr.231 și nr.232 din 21 octombrie 2013, este absolut legală și întemeiată. În vederea asigurării transmiterii silite de la Oxana Bejan în posesia Olgăi Ursu a bunului imobil, ce face obiectul contractului de ipotecă, instanțele au dispus, subsecvent, evacuarea bunurilor și a persoanelor care locuiesc în acest bun imobil.

Instanța de apel a apreciat că instanța de fond corect a soluționat și chestiunea privind compensarea cheltuielilor de judecată.

Totodată, respingând acțiunea reconvențională, instanțele ierarhic inferioare au indicat că încheierea contractelor de împrumut nr.231 și 232 din 21 octombrie 2013 între ÎM OM „MoldCredit” SRL și Mihail Bocov a fost realizată în conformitate cu prevederile legale, cu respectarea formei scrise a actului juridic, pentru obiectul contractelor date nefiind necesară respectarea formei autentice.

Instanța de apel și prima instanță au menționat că astfel, obligația debitorului Bocov Mihail rezultată din contractele de împrumut menționate, a fost garantată prin instituirea gajului, în baza contractul de ipotecă nr.5619 din 22 octombrie 2013, încheiat între ÎM OM „MoldCredit” SRL și Oxana Bejan. Conform prevederilor art. 27 al Legii nr.142 din 26 iunie 2008 cu privire la ipotecă (în vigoare la data producerii faptului juridic), contractul de cesiune sau gaj al drepturilor ipotecare se încheie în forma în care a fost încheiat contractul din care a rezultat obligația garantată cu ipotecă. Prin urmare, cesionarea creanței, rezultate din contractele de împrumut și a dreptului de gaj, rezultat din contractul de ipotecă, urmează a fi efectuată printr-un act juridic în forma în care au fost încheiate contractele de împrumut, ca izvor al obligațiilor garantate și nu în forma autentică, în care a fost încheiat contractul de ipotecă, după cum se invocă în acțiunea reconvențională.

La 20 ianuarie 2022 Oxana Bejan a declarat recurs împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, iar la 07 februarie 2022 a depus supliment la recurs, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe în partea admiterii acțiunii inițiale și emiterea în această parte a unei noi decizii de respingere a acțiunii inițiale (f.d. 178-187 vol. II).

În motivarea recursului recurenta a indicat că reclamanta Olga Ursu a solicitat doar transmiterea silită în posesie a bunului gajat pentru a fi înstrăinat în scopul stingerii datoriei, fără, însă, a indica în acțiune care este valoarea creanței pe care o are și o pretinde față de debitorul de bază și debitorul ipotecar. Or, gajul este un drept accesoriu față de obligația principală. Prin urmare, în opinia recurente, pretenția formulată ține nemijlocit de indicarea cuantumului creanței, fără de care nu poate fi realizat în mod separat dreptul la gaj.

Notează că valoarea creanței trebuie să fie certă, exigibilă și lichidă, iar actul de dispoziție al instanței judecătorești trebuie să conțină în mod obligatoriu creanța pretinsă. Aceasta, în esența litigiului, reprezintă scopul pentru care se exercită dreptul la realizarea gajului prin înstrăinarea bunului ipotecat și o garanție împotriva abuzurilor care pot fi admise de creditorul ipotecar.

Recurenta Oxana Bejan consideră că instanțele ierarhic inferioare nu au dat apreciere corespunzătoare ordinului de încasare a numerarului nr. CS246-22 din 17 ianuarie 2015, potrivit căruia Olga Ursu ar pretinde că are calitatea de cesionar în baza contractului de cesiune a creanței din 17 ianuarie 2015. Potrivit acesteia, suma de 4766 536,05 lei au fost achitați de una și aceeași persoană și anume de ÎM OM „MoldCredit” SRL, fiind doar introdusă mențiunea că această operațiune s-a efectuat prin intermediul Olgăi Ursu.

La 16 februarie 2022, 10 februarie 2022, 12 februarie 2022 Curtea Supremă de Justiție a notificat corespunzător intimatelor Olgăi Ursu, ÎM OM „MoldCredit” SRL și lui Mihail Bocov copia recursului declarat de Oxana Bejan, explicându-le dreptul de a depune referință asupra acestuia.

Prin referințele din 14 martie 2022 Olga Ursu și ÎM OM „MoldCredit” SRL au solicitat de a declara inadmisibil recursul depus de Oxana Bejan.

Până la examinarea admisibilității recursului, Mihail Bocov nu a făcut uz de dreptul său procedural și nu a depus referință, în care să-și expună poziția procesuală pe marginea criticilor formulate în recurs (f.d. 128).

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă

considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc, anexată la materialele cauzei, la data de 13 decembrie 2021 Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa recurenteii Oxana Bejan copia deciziei instanței de apel, însă date care confirmă recepționarea ei la materialele dosarului lipsesc (f.d. 175 vol. I).

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Oxana Bejan la 20 ianuarie 2022 împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Oxana Bejan rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Oxana Bejan nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Oxana Bejan nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Oxana Bejan a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Oxana Bejan împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Oxana Bejan împotriva deciziei din 29 septembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas